

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 154/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval návrh [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Winton s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Katarína Bruncková, PhD., vo veci preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/58/18/K z 28. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Návrh [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 22. marca 2019 doručený návrh [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou Winton s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Katarína Bruncková, PhD., ktorým sa podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z.

(ďalej aj „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) domáha vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor pre nezlučiteľnosť funkcií“) sp. zn. VP/58/18/K z 28. januára 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z návrhu a priloženej dokumentácie vyplýva, že napadnutým rozhodnutím výbor pre nezlučiteľnosť funkcií podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu uložil navrhovateľovi, ktorý v relevantnom období vykonával funkciu predsedu predstavenstva obchodnej spoločnosti MH Manažment, a. s., Bratislava, pokutu v sume 2 862 € z dôvodu porušenia povinnosti podať písomné oznámenie po skončení výkonu verejnej funkcie v ustanovenej lehote podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

3. Navrhovateľ zdôrazňuje, že napadnuté rozhodnutie je zmätočné a nezákonné a v tomto kontexte uvádza, že povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona je daná len za predpokladu kumulatívneho splnenia zákonných podmienok stanovených v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona.

4. Navrhovateľ zdôrazňuje, že splnil prvú podmienku pre vznik povinnosti podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, že bol v relevantnom čase verejným funkcionárom podľa čl. 2 ods. 1 písm. zj) ústavného zákona.

5. Ďalej zdôrazňuje, že nesplnil druhú podmienku, ktorú je nevyhnutné považovať za *conditio sine qua non*, a to podmienku rozhodovacej činnosti verejného funkcionára (čl. 8 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu), podľa ktorej sa povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona vzťahuje len na verejného funkcionára, „*ktorý v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám.*“.

6. Navrhovateľ počas celej doby výkonu verejnej funkcie na pozícii predsedu predstavenstva obchodnej spoločnosti MH Manažment, a. s., nerozhodoval o žiadnej v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona uvedenej skutočnosti.

7. Na uvedenú okolnosť upozornil navrhovateľ aj výbor pre nezlučiteľnosť funkcií, ktorý však na námietku v napadnutom rozhodnutí nereagoval. Okrem uvedeného navrhovateľ uvádza, že v zmysle negatívnej dôkaznej teórie nemožno dokazovať skutočnosť, ktorá sa nestala. Z uvedeného dôvodu nemôže preukázať, že rozhodnutie podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona neprijal. Pokiaľ výbor pre nezlučiteľnosť funkcií ustálil záver, že takéto rozhodnutie navrhovateľ prijal, bolo jeho povinnosťou v napadnutom rozhodnutí uviesť, o „*aké rozhodnutie verejného funkcionára ide a tiež ako resp. čím toto jeho rozhodnutie napĺňa kritériá stanovené v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona.*“.

8. Navrhovateľ tvrdí, že prijatím napadnutého rozhodnutia zo strany výboru pre nezlučiteľnosť funkcií a uložením mu pokuty aj napriek skutočnosti, že pre prijatie takéhoto rozhodnutia neboli splnené podmienky stanovené v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

9. Navrhovateľ ďalej zdôrazňuje, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií vyplýva, že z verejnej funkcie bol odvolaný 10. októbra 2018. Pokiaľ by však uvedené tvrdenie bolo pravdivé, potom lehota na podanie písomného oznámenia po skončení výkonu verejnej funkcie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona v súčasnosti ešte neuplynula.

10. Z uvedených dôvodov je napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií podľa názoru navrhovateľa nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a zmätočné.

11. Na podklade uvedených skutočností navrhovateľ podľa § 239 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení

niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhuje, aby ústavný súd po prijatí návrhu na ďalšie konanie o ňom nálezom rozhodol tak, že zruší napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií a vec mu vráti na ďalšie konanie. Navrhovateľ zároveň požaduje priznanie náhrady trov konania v sume 415,52 €.

II.

12. Z návrhu a dokumentácie predloženej navrhovateľom v predmetnej veci ústavný súd zistil tento skutkový stav:

13. Zákonom č. 375/2015 Z. z. o zrušení Fondu národného majetku Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 375/2015 Z. z.“) došlo s účinnosťou od 15. decembra 2015 k zrušeniu Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej aj „fond“) a na podklade rozhodnutia Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 49/2015 z 22. decembra 2015 v súlade s § 2 ods. 2 a 3 zákona č. 375/2015 Z. z. bola s účinnosťou od 1. januára 2016 určená ako právna nástupkyňa fondu obchodná spoločnosť MH Manažment, a. s.

14. Navrhovateľ vykonával od januára 2016 funkciu predsedu predstavenstva obchodnej spoločnosti MH Manažment, a. s., a v zmysle čl. 2 ods. 1 písm. zj) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu bol verejným funkcionárom, na ktorého výkon funkcie sa citovaný ústavný zákon vzťahuje. Navrhovateľ bol 12. októbra 2017 z tejto funkcie odvolaný.

15. Výbor pre nezlučiteľnosť funkcií listom doručeným navrhovateľovi 14. januára 2019 oznámil, že svojím uznesením č. 313 z 5. decembra 2018 začal konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona pre porušenie povinnosti podať písomné oznámenie do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie v súlade s čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

16. Navrhovateľ zaslal výboru pre nezlučiteľnosť funkcií 15. januára 2019 vyjadrenie, v ktorom poukázal na skutočnosť, že neboli splnené zákonné podmienky pre vznik povinnosti podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona a na podklade uvedeného navrhol výboru pre nezlučiteľnosť funkcií konanie v jeho veci zastaviť.

17. Výbor pre nezlučiteľnosť funkcií doručil navrhovateľovi 25. februára 2019 napadnuté rozhodnutie, ktorým rozhodol, že navrhovateľ tým, že nepodal písomné oznámenie podľa čl. 8 ústavného zákona v stanovenej lehote po skončení výkonu verejnej funkcie, porušil povinnosť vyplývajúcu z čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. Napadnutým rozhodnutím výbor pre nezlučiteľnosť funkcií navrhovateľovi uložil v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona pokutu v sume 2 862 €. Z výroku rozhodnutia napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií vyplýva, že navrhovateľ bol z verejnej funkcie odvolaný 12. októbra 2017 a písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, ktoré mal podať do 12. novembra 2018, podal až 21. novembra 2018.

III.

18. Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona o ústavnom súde. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona.

19. Podľa § 234 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd preskúma, či rozhodnutie orgánu verejnej moci príslušného na konanie a rozhodovanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je v súlade s ústavou a príslušnými

právnymi prepismi vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (odsek 1). Ústavný súd prihliadne iba na tie pochybenia príslušného orgánu verejnej moci, ktoré znamenali porušenie navrhovateľových základných práv a slobôd (odsek 2).

20. V súlade s § 235 zákona o ústavnom súde návrh na preskúmanie rozhodnutia podľa § 234 môže podať verejný funkcionár, ktorého sa týka rozhodnutie príslušného orgánu verejnej moci.

21. Podľa § 42 ods. 2 písm. w) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je návrh na preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa osobitného zákona.

22. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

23. V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

IV.

24. Navrhovateľ sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií z dôvodu jeho zmätočnosti a arbitrárnosti a vo svojom návrhu formuluje proti nemu tieto námietky:

1. povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona sa na navrhovateľa nevzťahovala, keďže nebola naplnená podmienka rozhodovacej činnosti verejného funkcionára (čl. 8 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu). Povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona sa totiž vzťahuje len na verejného funkcionára, „*ktorý v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám.*“ (ďalej len „prvá námietka“);

2. o tom, že navrhovateľ o žiadnej v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona uvedenej skutočnosti nerozhodoval, bol upozornený aj výbor pre nezlučiteľnosť funkcií, ktorý však na námietku v napadnutom rozhodnutí nereagoval (ďalej len „druhá námietka“);

3. v zmysle negatívnej dôkaznej teórie navrhovateľ ani nemôže preukázať, že rozhodnutie podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona neprijal. Z uvedeného dôvodu bolo povinnosťou výboru pre nezlučiteľnosť funkcií preukázať, že takéto rozhodnutie navrhovateľ prijal (ďalej len „tretia námietka“);

4. keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií vyplýva, že navrhovateľ bol z verejnej funkcie odvolaný 10. októbra 2018, potom mu lehota na podanie písomného oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona v súčasnosti ešte neuplynula (ďalej len „štvrtá námietka“).

25. Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zj) ústavného zákona sa tento ústavný zákon vzťahuje na členov výkonného výboru Fondu národného majetku Slovenskej republiky.

26. Podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona verejnému funkcionárovi podľa čl. 2 ods. 1 písm. a), c), d), f), h), j) až m), o), q), t) až zk), ktorý v období dvoch rokov pred skončením

výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám, sa počas jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie zakazuje

a) byť zamestnaný v pracovnom pomere alebo obdobnom pracovnoprávnom vzťahu u tých osôb, ak je jeho mesačná odmena v tomto zamestnaní vyššia ako 10-násobok minimálnej mzdy,

b) byť členom riadiaceho, kontrolného alebo dozorného orgánu tých osôb,

c) byť spoločníkom, členom alebo akcionárom tých osôb,

d) mať uzatvorenú zmluvu o prokúre, mandátnu zmluvu, komisionársku zmluvu, zmluvu o sprostredkovaní, zmluvu o obchodnom zastúpení, zmluvu o tichom spoločenstve alebo darovaciu zmluvu s týmito osobami,

e) mať uzatvorenú zmluvu, ktorej obsahom je oprávnenie konať v mene tých osôb.

27. V súlade s čl. 8 ods. 2 ústavného zákona zákaz podľa odseku 1 sa vzťahuje aj na verejného funkcionára, ktorého rozhodnutie alebo súhlas bol nevyhnutnou podmienkou na vydanie rozhodnutia podľa odseku 1. Ak bolo rozhodnutie alebo súhlas vydaný kolektívnym orgánom, vzťahuje sa zákaz na každého verejného funkcionára, ktorý bol členom tohto kolektívneho orgánu a ktorý hlasoval za toto rozhodnutie alebo súhlas.

28. Podľa čl. 8 ods. 3 ústavného zákona zákaz podľa odseku 1 sa vzťahuje aj na verejného funkcionára, ktorý

a) v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie uzatvoril v mene obstarávateľa zmluvu s uchádzačom vo verejnom obstarávaní vykonanom nadlimitnou metódou alebo podlimitnou metódou alebo

b) v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie vykonával zriaďovateľskú pôsobnosť voči právnickým osobám.

29. V súlade s čl. 8 ods. 4 ústavného zákona orgán, ktorému sa odovzdávajú oznámenia podľa čl. 7 ods. 5, môže rozhodnúť o udelení výnimky zo zákazov podľa

odsekov 1 až 3. Výnimku možno udeliť, ak je zrejmé, že taký zákaz je neprimeraný vzhľadom na povahu konania podľa odsekov 1 až 3. Udelenie výnimky je tento orgán povinný odôvodniť a spolu s odôvodnením zverejniť spôsobom podľa čl. 7 ods. 7.

30. Podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona verejný funkcionár podľa odseku 1 je povinný do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie,

a) u ktorých osôb bol zamestnaný v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu,

b) v ktorej právnickej osobe bol členom riadiaceho, kontrolného alebo dozorného orgánu,

c) ktorých právnických osôb sa stal členom, akcionárom alebo spoločníkom,

d) s ktorými osobami uzatvoril zmluvy podľa odseku 1 písm. d) alebo písm. e).

31. Ústavný súd už v súvislosti s konaniami vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov judikoval, že zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona (IV. ÚS 177/07, III. ÚS 141/2010, II. ÚS 188/2014).

32. Konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis* upraveným ústavným zákonom, v rámci ktorého oprávnený orgán v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona (III. ÚS 229/2017, II. ÚS 315/2018). V takomto konaní musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil

povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

32.1 V súlade s už citovaným § 234 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, je jednoznačne obmedzený výlučne na posúdenie toho, či v konkrétnych okolnostiach veci je napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií v súlade s ústavou a ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, pričom ústavný súd prihliada len na tie pochybenia príslušného orgánu verejnej moci, ktoré znamenali porušenie navrhovateľových základných práv a slobôd.

33. V kontexte navrhovateľovej argumentácie, ktorou odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zmätočnosti a arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci dbať na splnenie zákonných náležitostí samotného výroku rozhodnutia, ako aj jeho odôvodnenia (vrátane zistenia skutkového stavu a jeho vyhodnotenia v dostatočnom rozsahu) predstavuje nielen jednu zo základných podmienok vydania ústavne konformného rozhodnutia, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavou garantovaného postupu v súlade s čl. 46 ods. 1 ústavy. To platí v celom rozsahu aj pre rozhodnutia vydané v konaní podľa čl. 9 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (m. m. sp. zn. IV. ÚS 278/08).

34. Ústavný súd pripomína aj ďalšie právne názory vyplývajúce zo svojej doterajšej judikatúry (I. ÚS 356/08), v ktorej sa poukazuje na organickú vnútornú väzbu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky, a čl. 46 ods. 2 ústavy, podľa ktorého kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

35. Ústavný súd považuje taktiež za potrebné upriamiť pozornosť aj na čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Citované ustanovenie ústavy má v štruktúre ústavných noriem charakter generálneho princípu výkladu a uplatňovania práva a z jeho textu vyplýva, že sa vzťahuje aj na výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, a preto aj príslušné ustanovenia ústavného zákona o ochrane verejného záujmu treba vykladať a uplatňovať tak, aby ich výklad a aplikácia boli v súlade s ústavou, t. j. aj v súlade s obsahom a kvalitou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru).

36. S prihliadnutím na citované právne názory sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu zameral na preskúmanie, či možno námietky navrhovateľa považovať za opodstatnené.

37. Navrhovateľ prvou námietkou tvrdí, že nemal povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, keďže v relevantnom čase (počas výkonu verejnej funkcie) nerozhodoval o veciach uvedených v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona.

38. V napadnutom rozhodnutí výbor pre nezlučiteľnosť funkcií zdôraznil, že účelom čl. 8 ústavného zákona je preveriť plnenie všetkých povinností verejných funkcionárov, ktoré im z ústavného zákona vyplývajú, pričom splnenie týchto povinností je preverené a účel čl. 8 ústavného zákona naplnený až podaním oznámenia verejného funkcionára podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona v tam stanovenej lehote.

39. V ďalšej časti napadnutého rozhodnutia výbor pre nezlučiteľnosť funkcií uviedol, že v prípade nerozhodovania v zmysle čl. 8 ods. 1 ústavného zákona (ako to tvrdí samotný verejný funkcionár) mal navrhovateľ povinnosť deklarovat', že uvedené kritériá nespĺňa, a túto skutočnosť oznámiť v lehote stanovenej ústavným zákonom výboru pre nezlučiteľnosť funkcií.

40. Vo vzťahu k prvej (zásadnej) námietke, ktorou navrhovateľ spochybňuje svoju povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, sa ústavný súd už vyjadril vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 100/07, v ktorej okrem iného zdôraznil, že

«... verejný funkcionár podľa osobitného ustanovenia čl. 8 ods. 1 ústavného zákona je vymedzený nielen funkciou, ale aj ďalšou skutočnosťou, a síce tou (o čom svedčí aj veta začínajúca vzťažným zámenom „ktorý“), že v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám, t. j. aj podielom na taxatívne uvedenej rozhodovacej činnosti. So zreteľom na túto skutočnosť sú koncipované aj zákazy formulované v čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) ústavného zákona.

Účelom povinnosti uloženej v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona je umožniť výboru výkon kontroly (nad dodržiavaním zákazov) vo vzťahu k takto vymedzeným verejným funkcionárom s ohľadom na uplatnenie nevyvrátiteľnej domnienky o znalosti vyhláseného ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (uverejnený 18. júna 2004 a účinný od 1. októbra 2004) zo strany verejných funkcionárov, ktorých sa tento ústavný zákon týka (teda aj vo vzťahu k navrhovateľovi; v zmysle § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov).

Výbor vydal uznesenie podľa označeného ústavného zákona a jeho príslušných ustanovení voči osobe, ktorú je potrebné považovať za verejného funkcionára na účely čl. 8 ústavného zákona, a teda za osobu, ktorá bola povinná podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, v ktorom by buď deklarovala absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona (t. j. že v období dvoch rokov nerozhodovala o skutočnostiach taxatívne vymedzených v tomto odseku), alebo by podľa čl. 8 ods. 5 písm. a) až d) deklarovala úroveň dodržiavania zákazov uložených čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) spolu s prípadnou žiadosťou o udelenie výnimky z týchto zákazov vzhľadom na neprimeranosť zákazu so zreteľom na povahu konania podľa čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona» (m. m. sp. zn. II. ÚS 205/2012).

41. Ústavný súd nemá dôvod ani vo veci navrhovateľa postupovať inak ako vo svojej doterajšej judikatúre. V posudzovanom prípade mal navrhovateľ nepochybne povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, keďže v predchádzajúcom období vykonával verejnú funkciu podľa čl. 2 ods. 1 písm. zj) tohto ústavného zákona (funkciu predsedu predstavenstva obchodnej spoločnosti MH Manažment, a. s., pozn.) a jeho povinnosťou bolo v písomnom oznámení deklarovať skutočnosti vyplývajúce z dikcie čl. 8 ods. 1 až 3 tohto ústavného zákona, resp. s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci, ako to sám navrhovateľ tvrdí, deklarovať absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona, t. j., že v období dvoch rokov nerozhodoval o skutočnostiach taxatívne vymedzených v tomto odseku. Z uvedeného dôvodu v prípade, ak výbor pre nezlučiteľnosť funkcií vo veci navrhovateľa vychádzal pri interpretácii jeho povinnosti podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu z doterajšej judikatúry ústavného súdu, nemožno považovať prvú námietku navrhovateľa za opodstatnenú (m. m. IV. ÚS 635/2012).

42. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a jednoznačne formulovanú povinnosť podať písomné oznámenie po skončení výkonu verejnej funkcie v súlade s čl. 8 ods. 5 ústavného zákona sú neopodstatnené aj druhá a tretia námietka. Pre splnenie povinnosti vyplývajúcej z čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nie je v súlade s už uvedeným rozhodujúce, že verejný funkcionár (ne)vykonával rozhodovaciu činnosť uvedenú v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Jeho povinnosťou bolo v konkrétnych okolnostiach veci deklarovať absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona (t. j., že v období dvoch rokov nerozhodoval o skutočnostiach taxatívne vymedzených v tomto odseku). Námietky o tom, že výbor pre nezlučiteľnosť funkcií sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou navrhovateľa o tom, že o žiadnej zo skutočností uvádzaných v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona nerozhodoval, a o tom, že v zmysle negatívnej dôkaznej teórie bolo povinnosťou výboru pre nezlučiteľnosť funkcií preukázať, že takéto rozhodnutie navrhovateľ prijal, sú preto neopodstatnené.

43. Štvrtou námietkou navrhovateľ vo svojej podstate poukazuje na zrejmu nesprávnosť v dátume skončenia výkonu jeho verejnej funkcie, ktorý bol uvedený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Vychádzajúc zo svojich zistení (pozri časť II tohto uznesenia) a berúc do úvahy skutočnosť, že navrhovateľ v návrhu nerozporuje, že z výkonu verejnej funkcie bol skutočne odvolaný 12. októbra 2017 tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ústavný súd konštatuje, že zrejmu nesprávnosť v dátume skončenia výkonu verejnej funkcie obsiahnutú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií (nesprávne uvedený dátum 12. októbra 2018) možno v okolnostiach posudzovanej veci považovať len za zjavnú pisársku chybu, ktorá nezakladá pochybenie takej intenzity, na základe ktorého by bolo možné vyhovieť návrhu navrhovateľa a zrušiť napadnuté rozhodnutie. Po zrušení napadnutého rozhodnutia by totiž výbor pre nezlučiteľnosť funkcií nemohol postupovať inak, ako opraviť túto zjavnú pisársku chybu a rozhodnúť opätovne tak, ako už rozhodol (k tomu pozri aj sp. zn. IV. ÚS 635/2012).

44. Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že argumentácia navrhovateľa smerujúca proti napadnutému rozhodnutiu nie je dôvodná, teda nezakladá také dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prípadnom prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto návrh navrhovateľa ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2019